

Publicerad 2007-02-26 15:30 av Skymningens Miia

Känner mig på humör att skriva om minnen ... Men här med en liten stänk av hopp..

För ni vet väl att: All kärlek är vacker

Den ende som fick känna mig så, var Du min ungdomskärlek

Såg dig på stan

Visste du att ...

Mitt hjärta stannade

Min andning slutade helt att fungera

Visste du det?

Du gick där med din gråa mössa på sne

på huvudet fyllt med bekymmerlöshet

Där tanken

Han älskar mig och jag känner inte till honom

inte fanns

Medan den fanns i mig

Jag älskar honom och han känner inte till mig

Visste du det?

Visste du det då?

Att jag älskade dig

redan då?

Att jag älskade ditt sneda leende

Att jag älskade ditt sätt att skratta

Att jag älskade din rynka som dök upp då och då

Att jag älskade dina bruna ögon med glimtar av orange stjärnor

Visste du det då?

Förstår inte

Mina händer darrar som jag inte kan hjälpa nu för tiden

Ålderns sluttid börjar ju närma sig

medan jag ser på svartvita fotot

på

Dig

Du, den ende som jag älskade på
just
det viset

Jag såg Dig då
och aldrig mer skulle jag känna en sådan här känsla
Inte flickvännerna efter
Inte fruarna efter
kände jag så för

Aldrig mer

Du gick där med dina kamrater flockade runt dig
helt
omedveten om att en stackars pojkvasker
andra sidan gatan
hade kärat ned sig i Dig
Genom en endaste blick

En helt okänd känsla
hade rotat sig ned
djupt, djupt i själen
på den
stackars
omedvetna
pojkvaskern...

Minns den tiden
Minns tankarna som surrade i mitt huvud
Minns min oförståelse
inför
det som just hänt

Ville bara ropa på mor
för att fråga
Fråga vad som just hade hänt
men
Dig skulle jag spara i mitt hjärta
det visste jag

Ingen annan
någonsin
skulle få veta
denna hemlighet
emellan mig
och
Dig
trots att du inte ens visste om hemligheten

Såg Dig gå längs gatan
med kullerstenar
i Gamla stan
Visste att aldrig,
aldrig
skulle jag få en möjlighet att se Dig
igen
Stirrade efter Dig genom affärsfönstret
som fläckades av min andedräkt
Min syn fläckades
men
jag släppte inte Dig med blicken
en endaste sekund

Visste du det?

Det förstås inte ...

Jag var ju bara en liten pojkvasker
medan
Du var en yngling som var läring hos bagaren

Mor ropade och undrade
vad jag såg på
Hur skulle jag kunna förklara?
Att jag just hade sett mitt Livs älskade?
Att jag just hade sett den mest underbaraste ...?
Nä, det var meningslöst
Slet mig iväg från fönstret till sist
när du gick runt kröken
och försvann
ur Mitt liv

\Nej, det var inget mor.
Inget speciellt.\'

Hur skulle du kunna förstå det?
Nu
flera,
flera år efteråt?
Som genom ett mirakel steg genom min dörr
desto äldre
men
med samma bruna ögon med glimtar av orange stjärnor...

Det är nog bäst
att Du
får fortsätta din väg
utan
pojkvaskern som en
vacker höstmorgon
kärade ned sig i Dig
Klistrade Dig fast vid sitt hjärta

med
ett
litet foto
på
en leende yngling
med grå mössa
på sne